

ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Οἱ ἀναγινώσκοντες περιγραφὰς περιηγητῶν καὶ μυθιστοριογράφων μανθάνουσιν οὐχὶ σπανίως πράγματα ἀπίθανα ἢ καὶ ὅπως ἀντικείμενα εἰς τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ τὸ λέγειν τῶν εὐφαντάστων τούτων ἀνθρώπων « . . . τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῷ πελάγει ἀνυψοῦνται εἰς φοβερὸν ὕψος. Ἐγείρονται ὡς βουρὰ ὑπεράνω τοῦ εὐθραύστου πλοίου ὡς νὰ θέλωσι νὰ το καταστρέψωσι καὶ νὰ το ἐξαφανίσωσι.» Ἄλλ' εἰ-
ξέυρετε, ὅμως, φίλοι ἀναγνώσται, τί ἐξάγεται ἐκ τῶν νεώτατα γενομένων καὶ ἀκριβεστάτων παρατηρήσεων; ὅτι « . . . τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῷ πελάγει οὐδέποτε ὑψοῦνται πλέον τῶν 6, 7 ἢ τὸ πολὺ 8 μέτρων.» Ἴδου ἡ ἀλήθεια, ἥτις βεβαίως θὰ ἐλαττώσῃ πολὺ τὸν φόβον ὃν αἰσθάνεσθε ἀναγινώσκοντες περιγραφὰς τινὰς καὶ μυθιστορήματα. **

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐὸ διάσημος ἄγγλος ἠθοποιὸς Garrick ἀφ' οὗ ἀπέκτισε φήμην καὶ πλοῦτη, ἀπεχώρησεν εἰς τινὰ ἐξοχὴν ἔξω τοῦ Λονδίνου ζῶν ἡσύχως. Ἡμέραν τινὰ ἐπεσκέφθη αὐτὸν ὁ λόρδος Littleton καὶ τῷ εἶπε·

— Δὲν ἐσκέφθης ποτὲ νὰ ἐκλεχθῆς μέλος τοῦ Κοινοβουλίου;

Ἐὸ δὲ Garrick ἀπεκρίθη διὰ στίχων, ὧν ἰδού ἡ μετάφρασις :

Τίς; ἐγὼ νὰ γείνω μέλος! τίνος; τοῦ Κοινοβουλίου! νέον στάδιον νάρκισσω εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου;

Ἐὸχι, μὰ τὰ λ ἄ χ α ν ἄ μου, τὸν χλωρὸν μου τοῦτον ^{[πλοῦτον,} καὶ τὴν φίλην σύζυγόν μου δὲν το κάμνω τὸ τοιοῦτον· τρέμω μὴ τὸ νέον τοῦτο θέατρον γενῆ αἰτία πρόσωπον μωροῦ νὰ παίξω τώρα εἰς τὰ γηρατεῖα.

Ματαιόφρων τις ἔλεγε· Γελῶ μὲ ὅσους μὲ νομίζου γελῶν.

— Μὰ τότε λοιπόν, φίλε μου, εἶπέ τις, σὺ πρέπει νὰ γελᾷς συχνότατα.

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

129.

Ἐνίοτε ἀρκεῖ ἡ σκαιοῦτης πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐκ πολυτρόπου ἀνθρώπου ἀπάτης.

130.

Τοῦ γῆατρακρος ἡ μαλακία ἐλάττωμα εἶναι ἀδιόρθωτον.

131.

Τὸ ἐλάχιστον ἐλάττωμα τῶν εἰς ἔρωτας ἐκδότων γυναικῶν εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρως.

132.

Εὐκολώτερον ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις, δυσκολώτερον δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ πράγμασιν ὁ ἄνθρωπος φέρεται συνετῶς.

133.

Καλὸν εἶναι μίμημα μόνον τὸ μὴ ἀποκρύπτον τὸ γελοιῶδες κακοῦ πρωτοτύπου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Φυλάττου ἀπὸ τὰ ἐμπροσθεν τοῦ ταύρου, ἀπὸ τὰ ὀπισθεν τοῦ ἡμίονου καὶ πανταχόθεν ἀπὸ τὸν καλόγηρον.

* Ἄν εἶχαμεν ψωμί, * κρέας καὶ κρομμύδια, ἡ γειτόνισσα μᾶς ἐδάνειζε * χύτραν.

Τὸ μῆλον τὸ σάπιον σαπίζει τὰ γερά. (Ἰσπανικαὶ παροιμίαι).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

« Δύο μαχομένων ὁ τρίτος κερδαίνει.» Τὸ λόγιον τοῦτο ἀπεδείχθη πειραματικῶς ἐν Ἀμερικῇ κατ' αὐτάς, κατὰ τινὰ ἡμερηίδα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Διαγωνισμὸς εὐμορφίας ἐτελεῖτο ἐν Μοντάνα καὶ ἐπιτροπὴ ἐμελλε νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ Πάριδος ἐν τινι χορῷ, ἔνθα ὠρίσθη νὰ προσέλθωσιν αἱ διαγωνισθησόμεναι νεάνιδες. Γενομένης ἐπιμελοῦς ἐρεύνης δύο ἐκρίθησαν αἱ κάλλισταί, ὧν ἡ μὲν ἦτο ξανθή, ἡ δὲ μελαγχροινή. Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἀμνηχανοῦσα ἠγνόει ποῦ νὰ κλίνῃ. Αἱ δύο εὐμορφόταται ἀντίπαλοι καταληφθεῖσαι ὑπὸ ἀντιζηλίας ἤρξαντο ἐξελέγγουσαι καὶ ἐπικρίνουσαι ἀλλήλας. Αἱ ἐπικρίσεις ἐξηρέθισαν τὰς δύο νεάνιδας καὶ αἱ ὑποψήφιοι καλλοναὶ συνεπλάκησαν, ἐξεριζίσαν τὰς τρίγας τῆς κεφαλῆς των καὶ ἐδάρσαν γενναϊότατα. Μετὰ πολλοῦ κόπου κατώρθωσαν οἱ παρεστῶτες νὰ τὰς ἀποχωρήσωσι καὶ τότε εἶδον θέαμα ἑλεεινόν. Τῆς μὲν ξανθῆς τὸ πρόσωπον ἦτο κατασπαραγμένον ὡς ἐάν διήλθε διὰ μέσου ἀκανθῶν, τῆς δὲ μελαγχροίνης ὁ ὄφθαλμος ὁ δεξιὸς ἦτο ἡμίκλειστος καὶ τὸ πρόσωπον μεστὸν μωλώπων. Τὸ ἥρωϊκὸν τοῦτο ἐπεισόδιον ἔσωσε τὴν ἐπιτροπὴν ἀπὸ τῆς πιεζούσης αὐτὴν ἀμνηχανίας, διότι οὐδετέρα τῶν ἀντιπάλων ἦτο πλέον εὐμορφος, τὰ γρονθοκοπήματα καὶ οἱ ὄνυχες εἶχον ἀφανίσει τὴν διαγωνιζομένην καλλονὴν, τὸ δὲ γέρας τῆς εὐμορφίας ἀπενευμήθη εἰς τρίτην τινὰ νεάνίδα. Τί ὁ μῦθος δηλοῖ εἶν' εὐνόητον καὶ περιττὸν νὰ γραφῆ.

Ἐφημερίς τις μᾶς γνωστοποιεῖ, γράφει ὁ « Ἀνατολικὸς Ἀστὴρ », ὅτι ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζονται καθ' ἑκάστην ὑπὸ τινος μεγάλου ἐργοστασίου ψευδῆ αὐγά, καὶ πωλοῦνται πρὸς τοὺς θέλοντας πάντοτε εὐθηνὰ πράγματα, ἂν καὶ δὲν εἶναι νόστιμα.

Περιγράφει δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. Τὸ λεύκωμα ἀπομιμοῦνται διὰ τῆς σμίξεως θείου καὶ ἄνθρακος καὶ πάχους, τὸ ὁποῖον προμηθεύονται ἀπὸ τὰ κρεπωλεῖα, μετὰ τινος γλοιώδους ὕλης. Ὁ κρόκος συνπίθεται ἀπὸ αἷμα, φωσφο-

ροῦχον τίτανον, καὶ μαγνησίαν, χλωροῦχον ἀμωνίαν καὶ ὀξεία τινα· καὶ χρωματίζεται μὲ χροῦμά τι κίτρινον. Τὸ κέλφους κατασκευάζεται ἀπὸ τίτανον διαφόρων εἰδῶν μὲ ὀλίγον ὀξειδίου τοῦ σιδήρου, καὶ χύνεται διὰ καταλλήλων τύπων εἰς τὰ ἀπαιτούμενα σχήματα. Εἰς ταῦτα τὰ κέλφου, διὰ λεπτῆς ἐν τῷ μικρῷ ἄμφω τρύπας, εἰσάγεται τὸ τεχνητὸν λεύκωμα, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται εἰς τὴν ἐνδοτέραν ἐπιφάνειαν τοῦ κελύφους καὶ προσκολλᾶται. Ἐπειτα εἰσβάλλεται ἡ ἀνάλογος τοῦ κρούου ποσότης, ὃ δὲ ἀπομένον τόπος πληροῦται διὰ τοῦ αὐτοῦ λευκώματος καὶ ἡ ὀπὴ κλείεται μὲ λιθοκόλλαν, δὲν ἀπολείπεται δὲ ἄλλο τι εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀγοραστάς εἰμὴ τὸ θάρος νά τα φάγωσιν!

Ἐν Ἀμερικῇ ἐλύθη πρό τινας χρόνους τὸ ζήτημα τῆς θερμάνσεως ὁλοκλήρου πόλεως διὰ μιᾶς μόνης κεντρικῆς ἐστίας, μεταβιβαζούσης τὴν θερμότητα δι' ἀτμῶν διαχωρμένων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὡς τὸ φωταέριον διὰ σωλήνων. Ἐν Μιγιχάνη ἡ μέθοδος αὕτη ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν. Ἐν δὲ Νέα Ἰόρκη Ἑταιρία τις ἔλαθεν ἐπ' ἐσχάτων τὸ δικαίωμα τῆς κατασκευῆς θερμαγωγῶν σωλήνων διὰ τῶν ὁδῶν, καταθέσασα ἐγγύησιν 250,000 φράγκων ὡς ἐχέγγυον περὶ τῆς ἐπανορθώσεως τοῦ λιθοστρώτου· ἀνέλαβε δὲ νά θερμάνῃ πάντα τὰ δημόσια κτίρια εἰς τιμὴν κατὰ τὸ τρίτον μικροτέραν τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν συνήθη θέρμανσιν. Ἐπιπλέον δὲ θά προμηθεύῃ ἐν καιρῷ χιονώδει μηχανὰς ἀτμοκινήτους ἀναλυούσας ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἀνά τὰς ὁδοὺς χιόνα.

Ἡ Πλούσιος Ἀμερικανὸς (σὶρ Έδουάρδος Τράμφ) ἀποθάνων κατέλιπε κληροδότημα παράξενον καὶ πρωτάκουστον. Ἐν τῇ διαθήκῃ ἀναφέρεται βριπῶς ὅτι ἐν ἑκατομμύριον ταλλήρων ὀρίζεται εἰς ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν γηροκομείου . . . ἵππων. Παραγγέλλει δὲ ὁ διαθέτης ὅτι ἐν τῷ γηροκομείῳ τούτῳ ὀφείλουσιν οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης νά περιθάψωσι πρῶτους πάντων τοὺς ἵππους του, οὐκ ὀλίγους ὄντας, καὶ νά τους περιποιῶνται μετὰ πάσης ἐπιμελείας μέχρι τῆς τελευτῆς των. Τὸ ἵπποκομεῖον τοῦτο θά περιλαμβάνῃ πεντήκοντα περίπου κλίτας, ἠθέλομεν νά εἴπωμεν φάνας, θά εἰσάγωνται δὲ εἰς αὐτὸ πάντες οἱ ἔνεκα γήρωσ ἀνίκανοι εἰς ἐργασίαν ἵπποι, οἱ ἀπόμαχοι, καὶ καθ' ὅλου οἱ ἔχοντες καλὰ συστατικά ὅτι ὑπρέτησαν πιστῶς καὶ μακρὸν χρόνον. Προσέτι δὲ εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκτελέσεως τῆς θελήσεώς του ὁ διαθέτης καταλείπει ἐπίτηδες κεφάλαια, δι' ὧν νά ἀγοράζεται πᾶς ἵππος ἄχρηστος, διὰ τῆς ποσότητος ἢν τυχὸν ἤθελον δώσει οἱ ἔχοντες ἐπάγγελμα τὸ νά ἀγοράζωσι τοιοῦτους ἵππους καὶ ἐκδέροντες αὐτοὺς νά πωλῶσι τὴν δορὰν των. Ἡ Ἑταιρία ἡ προστάτις τῶν ζώων θά ἐλαυχάτο ἐν μεταξὺ τῶν μελῶν της εἶχε τοιοῦτόν τινα οἶ-

κίριμονα ἄνδρα. Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν ἦτο μέλος τῆς εὐεργετικῆς ταύτης Ἑταιρίας.

Ἡ γραφὴ τοῦ πρό τινων ἐτῶν ἀποθανόντος γνωστοῦ γάλλου ἐπιφυλλιθογράφου Ἰουλίου Ζανέν (Jules Janin) ἦτο δυσανάγνωστος ἡ μάλλον εἰπεῖν ἀδύνατον νά ἀναγνωσθῇ. Ὁ Ἀλφόνσος Κάρ διηγεῖται ἐν τινι τῶν μυθιστοριῶν του τὰ ἐξῆς: «Ἐλαβον ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μοι Ζανέν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νά τὴν ἀναγνώσω κατ' οὐδένα τρόπον. Προτείνω λοιπὸν ἀξίαν λόγου ἀμοιβὴν εἰς τὸν δυνήθησόμενον νά τὴν ἀναγνώσῃ. Σημειωτέον δ' ὅτι τοῦ ἀγῶνος τούτου δὲν ἀποκλείεται οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Ζανέν.»

Ἡ ἀριθμὸς τῶν προβάτων ὅλου τοῦ κόσμου ὑπολογίζεται περὶ τὰ 500 ἑκατομμύρια.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Δὲν δύναται τις οὔτε εὐεξίαν οὔτε εὐδαιμονίαν νά ἔχῃ, ὅταν ὁ στόμαχος αὐτοῦ δὲν λειτουργῇ κανονικῶς. Ἄλλὰ πῶς δύναμαι, ἴσως ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ν' ἀποφανθῶ ἂν ἡ ἀσθένεια ὑφ' ἧς πάσχω εἶναι πραγματικὴ ἢ φαντασιώδης; Ὄπως δὴ ποτε, ἠθέλον ἀπαντήσῃ, πρῶτον πρόσεξε τὸν στόμαχόν σου καὶ εἶτα ἴδὲ τὴν γλῶσσάν σου. Τί διακρίνει ὁ ἰατρός ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς γλώσσης; Πάμπολλα πράγματα. Ἡ γλῶσσα ἐπηρεάζεται ἐκ πάσης τροφῆς πνευματικῆς ἢ σωματικῆς, καὶ εἰδικώτερον ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ στομάχου. Τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λεπτὸν ἐκείνο ὑπόλευκον στρώμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνδείκνυσι δυσπεψίαν. Δις-σχασμένη γλῶσσα δηλοῖ ὅτι ὁ στόμαχος εὐρίσκεται ἐν ἀνωμαλῷ καταστάσει. Κίτρινη γλῶσσα ἐμφανίζει χολάς. Ἡ ἔχουσα πυκνὸν καὶ τραχὺ στρώμα μαρτυρεῖ προηγηθείσας καταχρήσεις. Δὲν εὐχομαι τοῖς φίλοις μου τοιαύτας γλώσσας, διότι εἰλικρινῶς πιστεύω, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πραγματικὴν εὐεξίαν δὲν δύναται νά ἐξασφαλίσῃ ὁ μὴ τῆρῶν «τοὺς πίδακας τοῦ θερμοῦς, τὴν κεφαλὴν τοῦ ψυχρῶν καὶ τὴν γλῶσσάν του καθαρὰν.»

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Διὰ τῆς ἐξῆς παρασκευῆς ἀποβάνει εὐληπτόν τὸ λίδι τῆς μουρούνας (ἔλαιον τοῦ ὀνίσκου). Εἰς ἔλαιον τοῦ ὀνίσκου (ἑνὸς κοχλιζίου τῆς σούπας) μίγνυται κρόκος ὡσ' εἰς τὸ μίγμα προστίθενται σταγόνας τινὲς ἀρωματικοῦ οἴνου πνευματώδους ὑγροῦ, εἶτα ἐπιχέεται ἡμισυ ποτήριον ὕδατος καὶ προστίθεται ἀρκούσα ποσότης σκυχάρου. Τὸ μίγμα οὐδαμίαν κέκτηται γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κακὴν καὶ λίαν εὐχερῶς ὑπὸ τῶν ἀρρώστων λαμβάνεται.